kindluſes ümber, et oma ſilmaga näha, kas tema käſud ka igal pool täielikult pruugitud ſaakſiwad.

Seeſuguſes ametis tuli ta korra ühe wahiſoldati juure, kes ilma et ſeaduslikul kombel püſſi oleks ees pidand, liikumatta, n'agu kiwiſammas ühe paiga peal ſeiſis.

„Kas ſa ei tunne mind mitte, mo poeg?“ küſis kindral ſoldati käeſt, „kas ſa ei tea mitte, mis ſo kohus nõuab?“

Soldat wastas: „Auuſtatud kindral, mina tunnen teid ja oma kohut wäga ſelgeste; aga mõni ſilmapilk enne teie ſiia tulekut, lasti mul mõned ſõrmed parema käe küljeſt maha, ſellepäraſt 'pole mul praegu mitte wõimalik, püſſi ees pidada.“

„Miks ei rutand ſa mitte, kät laſkma kinniſiduda?“ küſis kindral.

„Sellepäraſt“, oli ſoldati wastus, „et mitte luba ei ole, paigaſt minna, enne kui teine on aſemele aſtunud.“

Nähtawalt liigutud aſtus kindral hobuſe ſeljaſt maha ja ütles ſoldati wastu: „Anna oma püſs ja patroni taſk ſiia, mina aſtun ſinu aſemele. Sina aga rutta kõige lähema arſti juure ja laſe oma käſi kinniſiduda“.

Soldat tegi mis käſti, läks aga ſiiski enne

lähema wahikordas oleja juure ja andis teada, et kindral wahi peal ſeiſab ja, et teda peab ruttu ärapeaſtetama, ſiis alles läks ta arſti otſima ja laskis oma purustud käe kinni ſiduda.

Nüüd ei kõlband wapper ſoldat enam sõeateenistuſesſe teda lasti priiks, kindral kinkis t'ale hea kingituſe, ja andis ka tema truui teenistuſeſt Londoni teaduſt. Kui nüüd armuleiwamehed Londoni tuliwad, nõudis kuningas Georg ſeda wappert ſoldatid näha ſaada; ta räkis kaua temaga ja kinkis t'ale wiimaks nii palju raha, et ſoldat elu otſani wõis ilmamureta elada.

Tark ja reiſumees.

Korra juhtus kuulus kirjamees Eeſop ühe reiſijaga maante peal wastaſtikku, kes aumpaklikult küſis, kui kaua kuluks kül weel aega ära, enne kui ta ühte teatud linna pidi jõudma. „Mine edaſi!“ wastas Eeſop. Seeſuguſe wastuſe peale pööras wõeras mees t'ale paha meelega ſelga ja läks edaſi. Hädaste oli ta mõned ſammud edaſi aſtunud, ſeal hüüdis Eeſop teda taga: „Kuule, hea sõber, kahe tunni pärast oled ſa tõeste ſeal linnas.“ — Wõeras ei jõudnud küllalte ſelle üle imetleda, et ta temale ühe ſeeſuguſe wastuſe peale